

Útban Kajuraho felé

Nem olyan egyszerű az indulásom, mint ahogy azt tervbe vettem. Időben kint voltam ugyan a varanasi állomáson, de a Dadar Expressnek híre-pora. Eredetileg 10 negyvenötök kellene itt lennie és 11 után öt perccel indulnia tovább. Rajtam nem múlik az indulás, én itt vagyok. De – úgy látszik – csak én. 11 előtt keríték egy vasúti embert, adna valami felvilágosítást. Igen – mondja ő – a vonat bejárt, de indulni, a menetrenddel ellentétben, csak 13,40-kor fog. Eszembe sincs a miérték felől érdeklődni, csupán azt tudakolom, nincs-e előbb vonat Satna felé. De van – válaszolja – viszont sietni kell, ha el akarja érni. Így aztán vad rohanás, mintegy vesszőfutás kezdődik, elől a vasutas, mögötte, nehéz zsákkal én. Lépcsőn föl, lépcsőn le, végig a peronon a vonat elejéhez. De hosszú tud lenni egy ilyen indiai vonat! Már alig kapok levegőt, mikor végre meglássúdik kalauzom, és egy másik egyenruhással pörgő beszédbe kezd rám-rám mutogatva. Megszületik a döntés: fizessek ötven rupit, és utazhatom. Valószínű, hogy ez a pótdíj egyszerű baksis, de hogy melyiküknek, nem tudom. Végére nem is érdekel, szeretnék már a vonaton lenni. Új vezetőm int, hogy kövessem, majd rámutat egy oldalsó helyre, hogy ezt foglaljam el. Valamit firkál egy papírra, de biztosan nem a nevemet. Kuncogok magamban, mert erről eszembe jut, hogy találtam már meg úgy a nevemet a vasúti kocsi oldalára függesztett névjegyzéken, hogy: Mr. Hungary. A jegyet igénylő űrlapra ugyanis sok mindent föl kell írni, többek között a nemzeti hovatartozásodat is, ha nem helybeli vagy. A számítógépet kezelő dolgozó nyilván nem vacakolt a számára teljesen idegen, ráadásul kimondhatatlan névvel, s miután egyedül én voltam magyar az egész vonaton, úgy gondolhatta, személynévként megfelel nekem hazám neve is, és ezt mennyivel egyszerűbb is leírni. Hát, ha neki jó volt, én sem tiltakoztam ellene, bár az utaslista böngészésekor a szemem az „Sz” betűre volt beállítva és nem a „H”-ra. De előbb-utóbb így is megtaláltam a helyemet. Oldalsó ülést mondok, ami némi magyarázatra szorul. Ezek a helyek – kettő van egymás fölött, nem három – a kocsi hossz tengelyével párhuzamosak, az alsó mindig az ablak alatt, a felső pedig fölötte van. Nekem az alsó jutott most. Ez részben jó, mivel látom a tájat, másrészt viszont kellemetlen, mivel az állomások koldusai benyúlnak a rácson keresztül, az újságárus beüvöltözik, menet közben pedig a gályafolyosón a peron felé mászkáló utas biztosan meglök, rád esik, vagy beléd kapaszkodik, ha váltókon riszál át a vonat. Mindegy, ez most tökéletesen megfelel, indulunk is, bő hét óra múlva Satnában leszek. Igaz ugyan, hogy ma már nem érek Kajurahóba, de legalább úton vagyok feléje. Jóval hat óra után érkezem meg; nem okoz meglepetést az állomás, kicsi is, poros is, bűdös is. Pillanatok alatt körbefognak a rikások, de mivel céltudatot mímelve haladok előre, rövidesen elunják a rikácsolást, más balek után néznek. Egy boltocskájában ücsörgő órástól, azért éppen tőle, mert fiatal is, intelligens arcú is, kérek útbaigazítást, hol találok szállást a közelben. Felsorol legalább három hotelt. A „Paradise” név tetszik meg, már csak azért is, mert itt van, úgy ötven méterre. Hát, mi tagadás, nem valami paradicsomi, ablaka nincs, a WC „indian style”, azaz két lábnyom között a lik, de 125 rupiért egy éjszakára megteszi. Miután lecuccolok, vacsorázni indulok. Néhány lépésre van is egy kellemesnek ígérkező étterem, ám odabent leülve hökkenek meg: füstmentes is, vegetáriánus is. Kezdek nagyon egészségesen élni! Amúgy is, ez a nap valahogy végára sikeredett. Reggel zöldséges biryanit ettem, ami nem más, mint currys rizs mindenféle zöldséggel, most pedig gombás massalát kérek biryanival és hagymával. És persze teát, előtte is, utána is. Nagyon jól esik, mivel a jegycsere körüli hajszában nem volt módom rágicsálnivalót venni, így csak az éhkoppot nyeltem az utazás alatt. Vízem ugyan volt, úgy fél literre való, az is kellemesen langyos, így azt se nagyon kortyolgattam. De most mindent bepótolok, szinte kirúgok a hámból. Tervezem, hogy körülnézek egy kicsit a városkában, de olyan hirtelen este lesz, hogy inkább a szállásomra megyek, holnap reggelre halasztva az ismerkedést. Busz sűrűn indul Kajurahoba, mondja a portás, így kapkodnom sem kell majd, lesz valamennyi időm bámészkodni a városkában.

Nem vártam ugyan Satnától sokat, hiszen még az útikönyvben sem szerepel, de még ezt az elvárás is alulmúlta. Gyatra egy porfészek, úgy is mondhatnám, hogy nagyon satnya. Az út azonban idáig is, Kajuraho felé is egészen különleges. Teljesen megváltozott a táj képe az eddig ismerthez képest. Lent a Gangesz-völgyben unalmas rizsföldet vált unalmas rizsföld. Kisebb-nagyobb legyezőpálma-csoport, esetleg banáncserjék mögé bújt apró falucska szakítja meg az egyhangúságot. Errefelé már laterit talaj vöröslík, amiből sötét bazaltsziklák meredeznek ki. És őserdő van! No persze, nem trópusi esőerdő, de erdő, ami ugyan kissé megpörkölődött a nyári hőségben, de küszöbön a monszun, fog itt még tobzódni a zöld! Különös alakú hegyvonulatok alatt szalad az út. Mintha az istenek gyürkézték, csipkézték volna ki ezeket a hegyeket. Az a benyomásom, mintha még mindig növekednének, az alulról fölfelé nyomakodó kőtömegek emelnék fölfelé a csúcokat, cicomáznák, cirkalmaznák az égboltra rajzolódó körvonalakat. Az út viszont gyalázatossá válik. Lépésben halad a busz, de még így is akkorákat zökken, hogy agyam lódul, fogam koccan. Kátyúk, hatalmas gödrök között lavíroz a sofőr. Csikorog, recseg, ropog az egész alkotmány. De – becsületére legyen mondva – kibírja szétesés nélkül. Gyér a forgalom, de ezen cseppet sem csodálkozom. Errefelé gyalog, elefánton vagy repülőn érdemes közlekedni, ha az ember nem akar nyomorékon, lépszakadással célba érni. Ha egyáltalán célba ér! Órák óta araszolunk előre, holott Satna és Kajuraho között valamivel több, mint 120 km a távolság. Nem tudom, pontosan mióta jöhetünk, óram nincs, még Varanasiban végleg beadta a kulcsot, és ebben a csonttörő zötykölődésben nem merem elővenni a kamerámat, hogy megnézzem az időt. Lassan lankásabb vidékre érünk, megszeliődül az úttest is, szinte már robogunk. A busz diadalmas kürtöléssel fordul be a kajurahói végállomásra. Egyetlen fehér az utasok között, természetesen engem kapnak körbe a riksások. Azaz, nem is tudom, riksások-e, mivel a járműveket nem is látom. Iszonyatos kakofónia, mindegyik az ő szállodájába akar szállítani, névkártyákat lobogtatnak, referencia-leveleket dugdosnak az orrom alá. Két kevésbé erősszakos fiatal sihedert választok ki, velük kezdek el egyezkedni szállás-ügyben. Nagyon jó hely – hadarják – az apukájuk pension-ja, fürdőszoba, európai WC van a szobákhoz. Szép hely, közel a templomokhoz. Azonnal menjek velük, itt van az autójuk, el is visznek, és ha akarom, délután autóból megmutatják a várost is, bárhova, bármikor elszállítanak. Döntök, velük megyek. A többi felhajtó morogva elszéled, hiába, egy vendégre húsz cápa, bizony, tizenkilenc éhes marad. A panzió, a Rakshan Guest House két emeletes, szögletes dobozház, a városka szélén. Mögötte, és az ablakom is ide néz, nagy legelő, távolabb néhány ház, jobb kéz felé a ködlő távolban fantasztikus formájú hegyvonulat. Megegyezem a fiúkkal, napi 80 rupit fizetek. Nevetségesen olcsó. Kicsit tartok is tőle, nem lesz-e ennek az alacsony árnak böjtje? Három órára (Satnából egyébként fél tízkor indultam, kettő után érkeztem meg Kajurahoba) magamat tisztába téve, bizakodón nézek a délután elé. A templomkertbe ma még nem megyek el, kissé törődött vagyok az utazásnak nevezett kínzástól, de földerítem a terepet, meg ennem is kellene valamit.